

BÚSTIA

El decret sobre mínims i el descobridor

He de reconèixer que aquest reial decret que ens fa acceptadors d'una sola veritat ha impactat seriosament en les meves esperances. Jo confiava que la investigació històrica situaria el naixement d'en Tòfol Colom lluny de Gènova i concretament a Mallorca; però, si ara ja és definitiu, si el cas ja està resolt, si no està expedit el camí perquè els estudiants mallorquins el vinculin fortament amb Felanitx i Portocolom, llavors deixem-ho córrer, s'ha acabat el broquil.

No sé per què se'm fa sospitosa, aquesta passió, perquè tots ens trobem satisfets sota la mateixa tenda. Per mi, la més mínima exigència d'uniformisme ja posa en evidència un maneig partidista de la història. La imposició d'una interpretació comuna sempre afavorirà el punt de vista d'aquell que la imposa i, el que menys m'agrada de tot això és que les grans veritats, les definitives, encobreixen i amaguen les matisacions o detalls que podrien capgirar-les i que, per això mateix, fan molta por.

Però el més graciós és poder suposar que si la cosa —en el cas concret del descobridor— es pogués resoldre per votació, l'Espanya clàssica, la tradicional, la de sempre, mostraria la seva preferència per un Colom genovès enfront d'un Colom mallorquí, o català illenc. S'entén això?

Miquel Mulet Duran
Calella de Palafrugell

Una Constitució 'anticonstitucional'

Diu la Declaració Universal dels Drets Humans (art. 2): "... sense cap distinció de raça, color, sexe, llengua, religió... naixement o qualsevol altra condició."

La Constitució espanyola es declara fidel a aquella Declaració i per això reproduceix gairebé literalment el text anterior en el seu art. 14: "... sense que pugui prevaler cap discriminació per raó de naixença, raça, sexe, religió... o qualsevol altra condició o circumstància..."

Fixem-nos, però, que els redactors de la Constitució es van *descuidar* de mencionar la llengua com un dels atributs que no podien ser causa de discriminació. I això els va permetre de mantenir la barbaritat que ja havien introduït a

l'art. 3: "*El castellano es la lengua española oficial del Estado. Todos los españoles tienen el deber de conocerla y el derecho de usarla*", en virtut de la qual una part dels ciutadans estan obligats a aprendre una llengua que no és la seva i l'altra part no. Si això no és discriminació...

Penso, doncs, que en lloc d'embarcar-nos en difícils pegats legislatius al nostre nivell valdria més que dedicéssim el nostre temps i els nostres esforços a fer rectificar la Constitució per adequar-la realment a la D.U. dels Drets de l'Home, de la qual es desprèn el principi que és l'Estat qui s'ha d'adaptar a les característiques dels pobles que representa i no pas a la inversa.

J. Ibàñez Senserrich
Barcelona

La llibertat i la televisió

Quan s'ultrapassen els límits materials i morals i s'envaeix el terreny dels altres, la llibertat d'uns és agressió per als altres.

Darrerament, en alguns canals de televisió s'emeten programes del més groller mal gust, d'una moralitat ínfima, i també programes de judici paral·lel als tribunals amb grans mentides i falsedats, tot això cercant una més gran audiència, la qual, colpida d'estupefacció, ho contempla amb indignada curiositat.

El Grup d'Opinió del Reial Cercle Artístic demana als organismes que correspongui que es corregeixin aquestes repel·lents tendències en pro d'un millor ús de la televisió que tant influeix i que ens incumbeix a tots.

Grup d'Opinió del Reial Cercle Artístic
Barcelona

Els gossos abandonats

El motiu pel qual escric aquesta carta és perquè hi ha una cosa que em preocupa. Avui, quan anava passejant pel carrer, m'he trobat un parell de gossos que no tenien casa, estaven abandonats. Per curiositat he estat buscant si hi havia algun centre de recollida d'animals a Cerdanyola del Vallès i no n'he trobat cap. Crec que en aquesta ciutat s'hauria de construir un centre per recollir aquests animals abandonats o, en el cas que no es pogués fer aquí, se n'hauria de construir un en una ciutat veïna, com Sant Cugat del Vallès o Ripollet. Tot i això, crec que a

Sant Cugat n'hi ha, de gosses, però no es volen fer càrrec dels gossos que s'abandonen a Cerdanyola. En aquest cas, segons la meua opinió, s'hauria de parlar amb la gossera de Sant Cugat, i si no volguessin recollir els gossos abandonats a Cerdanyola, se n'hauria de construir una en aquesta ciutat.

Rubén Parramón Espínola
Cerdanyola del Vallès

Sant Cugat, pels aires

Per a tota la gent que vol viure al camp, en llocs on no hagi soroll de cotxes, que es pugui circular amb el cotxe sense por de trobar un embús, sense por de tenir un accident, doncs tot això ho té Sant Cugat del Vallès.

Sant Cugat està rebent molta gent i s'hi ha de fer més lloc per viure. Sant Cugat abans era un poble on la gent podia anar caminant i trobar un lloc per descansar —els denominats espais verds—, però ara, amb tota la gent que vol viure al poble, l'alcalde de Sant Cugat Joan Aymerich vol fer en tot el centre del poble un *escalètric*. La gent del poble no estem d'acord que faci això, però nosaltres no som gent important. Per això, ara, si vas caminant per Sant Cugat, et trobes la terra remoguda i tanques per tot arreu. Quan vas amb el cotxe penses que arribaràs abans, però t'has de trobar una grua o un tractor perquè estan arreglant la vorera o fent una carretera nova. Per voler fer Sant Cugat més gran i amb un *escalètric* poden fer que un dels pobles més bonics deixi de ser-ho.

Eduardo López López
Sant Cugat del Vallès

Les opinions de Setién

Sovint, quan José María Setién, bisbe de Sant Sebastià, dona el seu parer sobre qüestions que afecten la societat basca, es produeixen, com ara, atacs injustos, histèrics i indiscriminats. Aquests veritables míssils emmetzats procedeixen, en la seva majoria, dels sectors reaccionaris i intolerants de sempre, principalment de l'extrema dreta però també de l'entorn del govern del PP i dels mitjans de comunicació que li són més addictes. Algunes vegades també d'algun sector molt concret de l'esquerra.

José María Setién, que de sempre s'ha caracteritzat pel seu tarannà franc, obert, dialogant i democràtic, no mereix aquest tracte. Coneix a la

perfecció els problemes de la seva diòcesi i d'Euskadi i en conseqüència les seves opinions són valuoses. Com la gran majoria dels ciutadans del seu país, desitja que les morts i la violència cessin al País Basc. L'acció pastoral de José María Setién, impregnada d'un profund contingut social, de sempre ha estat equilibrada, modèlica i inspirada en els principis de la fe cristiana.

Francesc Gifreu i Jové
Sant Joan Despí (Baix Llobregat)

El millor jugador, en castellà

El proppassat diumenge 2 de novembre el meu fill Jordi, engrescat per la victòria del Barça a Madrid, va voler participar en l'elecció del millor jugador del Barça d'aquesta temporada, l'anomenat Trofeu Kubala, que organitzen TV3, el diari *Sport* i la Fundació de Jugadors Veterans del FC Barcelona. El fet no tindria per a mi cap altra significació si no hagués estat perquè la gravació que respon a les trucades ho fa en castellà. El noi va repetir la trucada tres cops, perquè no fos cas que la gravació alternés català i castellà. De bona voluntat n'hi va posar, però els organitzadors, no. Lamentable.

Salvador Coll i Artés
Barcelona

El públic dels concerts

Creiem que és arribat el moment de fer quelcom en relació al comportament d'una part del públic en els concerts, tant pel que fa al descontrol de tos i sorolls de tota mena, sobretot en les pauses enmig de les obres, com a la lentitud a incorporar-se als seients en finalitzar els descansos i a la falta de silenci en els moments previs a la represa dels concerts. Pensem que a més de la molèstia causada a la resta d'assistents és una greu desconsideració als intèrprets.

Suggerim a les entitats que emprenguin alguna campanya de sensibilització en els mateixos programes o, potser, en cartells informatius a les mateixes sales. Per part nostra, adreçem el mateix comentari als promotors de concerts, a les sales i a altres mitjans de comunicació.

Colomer-Truyols
Sabadell

HEMEROTECA

EL PAÍS [20-11-97]

Franquisme rediviu

El programa de debat de Luis Herrero a TVE ja havia fet parlar i criticar —el mateix consell de Radiotelevisió— en la seva curta existència. Però mai amb un motiu més gran que dimecres a la matinada, quan una emissió titulada *Qué queda del franquismo* va esdevenir, per a sorpresa dels espectadors, un al·legat contra el sistema democràtic en el qual van abundar alegrement quatre dels cinc convocats sota el complent somriure del presentador.

[...] Resulta formidable comprovar com, precisament dos dies abans de l'aniversari de la

mort del dictador, la televisió pública ataca amb tota impunitat la democràcia, i fa jocs de mans perquè l'aritmètica de representants del franquisme i antifranquisme doni un artificial balanç de quatre a un contra l'Espanya democràtica. [...] És el moment de recordar que el consell de Radiotelevisió ja va sol·licitar la desaparició d'aquest programa de debat per la seva manifesta "falta d'imparcialitat i d'objectivitat"; que el director de RTVE, Fernando López-Amor, exdiputat del PP, va desoir la petició del consell i va decidir mantenir el presentador i el seu programa a la graella de TVE; i que ahir, justament després de la vergo-

nya franquista de la nit anterior, el vicepresident del govern Álvarez-Cascos va convalidar al Senat aquesta decisió de López-Amor. Tot un exercici de coherència.

EL PERIÓDICO [20-11-97]

El franquisme a TVE

Hi ha límits de manipulació política que una televisió pública no hauria de traspasar en un país civilitzat, igual que hi ha interpretacions històriques que certs intel·lectuals no haurien de ventilar de manera irresponsable. El programa de debat que TVE-1 va dedicar dimarts al franquisme va ser una bona demostració que assistim

a una preocupant dretanització de la cadena estatal i que els creadors d'opinió del *nou règim* —utilitzant la seva pròpia definició— han estat seleccionats entre les capes més reaccionàries del periodisme i de la universitat. En el programa de Luis Herrero es van poder sentir falsedats històriques de gran calibre i, sobretot, atacs al sistema democràtic que fan sentir vergonya i indignació.

Segons la versió donada pels participants en l'infame debat, la dictadura de Franco va ser una cosa força semblant al règim que ara tenim. Antonio García Trevijano, un republicà de saló, deia, per exemple, que en el règim franquista també

es votava i que va tenir una acceptació similar a l'actual monarquia parlamentària, que, segons ell, no és una verdadera democràcia. Els franquistes Gonzalo Fernández de la Mora i Ricardo de la Cierva van exposar a plaer tota la seva interessada visió de la dictadura [...]. I Gabriel Albiac, un dels intel·lectuals suposadament esquerrans reciclats [...], exposava tota la seva teoria que "el felipisme ha estat l'estadi superior del franquisme". [...] El que és greu és que una televisió pública falsifiqui un període tenebrós, com el franquisme, en què els crims d'Estat i la corrupció van arribar a les seves màximes expressions.